

RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN

ARREST

nr. 7259 van 13 februari 2008
in de zaak X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen :

de Belgische Staat, vertegenwoordigd door de minister van Binnenlandse Zaken.

DE VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, van Servische nationaliteit, op 18 oktober 2007 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de minister van Binnenlandse Zaken van 21 september 2007 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9, derde lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, onontvankelijk wordt verklaard, aan verzoekende partij ter kennis gebracht op 3 oktober 2007.

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen.

Gezien de repliekmemoërie.

Gelet op de beschikking van 3 januari 2008 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 30 januari 2008.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter Ch. BAMPS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat K. DASSEN, die loco advocaat M. KEMPENEER verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat E. MATTERNE, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST :

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak.

1.1. Verzoeker, van Servische nationaliteit, geboren te Gjakova, op 25 september 1981, dient op 12 augustus 2004 een asielaanvraag in. De Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen neemt op 21 april 2005 een bevestigende beslissing tot weigering van verblijf en beoordeelde de asielaanvraag als bedrieglijk. Tegen deze beslissing dient verzoeker op 11 mei 2005 een vordering tot schorsing in bij de Raad van State (G/A163.006/XIV-22.689).

1.2. Op 8 februari 2006, dient verzoeker een aanvraag om machtiging tot verblijf in op grond van het ten tijde van de aanvraag geldende artikel 9, al.3 van de Wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: Vreemdelingenwet). Op 21 september 2007 verklaart de gemachtigde van de minister van Binnenlandse Zaken de aanvraag onontvankelijk en op 3 oktober 2007 wordt de beslissing aan verzoeker ter kennis gebracht. Dit is de bestreden beslissing, die luidt als volgt:

“(…)

In toepassing van art. 9, 3 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, deel ik u mee dat dit verzoek onontvankelijk is.

Redenen :

De aangehaalde elementen vormen geen uitzonderlijke omstandigheid waarom de betrokkene de aanvraag om machtiging tot verblijf niet kan indienen via de gewone procedure namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland.

Het feit dat betrokkene sinds 08/2004 in België verblijft, volledig geïntegreerd zou zijn, zeer goed beide landstalen zou kennen, cursussen Nederlands en Engels volgde, werkbereid is en onmiddellijk aan het werk zou kunnen gaan mocht hij de toelating krijgen, is op zich niet uitzonderlijk en verantwoordt niet dat de aanvraag tot regularisatie op grond van artikel 9 van de wet van 1980 in België wordt ingediend. De elementen met betrekking tot de integratie kunnen het voorwerp uitmaken van een eventueel onderzoek conform art. 9.2 van de wet van 15/12/1980.

Betrokkene wist dat zijn verblijf slechts voorlopig werd toegestaan in het kader van de asielprocedure en dat hij bij een negatieve beslissing het land diende te verlaten. Zijn asielaanvraag dd. 12/08/2004 werd afgesloten op 25/04/2005 met een bevestigende beslissing van weigering van verblijf door het Commissariaat-Generaal voor Vluchtelingen en Staatlozen, aan betrokkene betekend op 27/04/2005. Betrokkene verkoos echter geen gevolg te geven aan de bevelen om het grondgebied te verlaten en verblijft sindsdien illegaal in België. Uit langdurig illegaal verblijf kunnen geen rechten geput worden met het oog op regularisatie. De duur van de procedure –namelijk ongeveer 8 en een halve maand- was ook niet van die aard dat ze als onredelijk lang kan beschouwd worden. Het feit dat betrokkene een beroep lopende heeft bij de Raad van State schorst de asielprocedure niet, noch opent het een recht op verblijf en kan aldus niet aanzien worden als een buitengewone omstandigheid.

Aangaande het argument niet naar zijn land van herkomst zou kunnen gaan om er overeenkomstig art 9.2 van de wet van 15/12/1980 bij de Belgische diplomatieke post de nodige formaliteiten te doen met het oog op een langdurig verblijf in België, des te meer omdat er geen Belgische diplomatieke of consulaire post in Kosovo is; dit element vormt geen uitzonderlijke omstandigheid, gezien het feit dat betrokkene niet gevraagd wordt terug te keren naar Kosovo, maar om de aanvraag om machtiging tot verblijf in te dienen bij de Belgische diplomatieke post in Belgrado.

Niets verhindert betrokkene derhalve om terug te keren naar het land van herkomst en via de reguliere weg een aanvraag om machtiging tot verblijf in te dienen. Het staat betrokkene vrij hiertoe de hulp in te roepen van de Internationale Organisatie voor Migratie (IOM).

(…)”

2. Ontvankelijkheid van het beroep.

1. Verzoeker stelt in zijn verzoekschrift het volgende:

“Dat hij als asielzoeker niet naar zijn land van herkomst kan gaan om er overeenkomstig artikel 9 § 2 van de wet van 15.12.1980 bij de Belgische diplomatieke post de nodige formaliteiten te vervullen met

het oog op een langdurig verblijf in België, des te meer omdat er geen Belgische diplomatieke of consulaire post in Kosovo is.

Dat hij zoals blijkt uit de bijgevoegde stukken reeds zeer goed de beide landstalen kent en regelmatig cursussen volgt.

Dat hij volledig geïntegreerd is en onmiddellijk aan het werk kan gaan mocht hij hiervoor de toelating krijgen.

Dat de beslissing tot weigering als volgt is gemotiveerd:

1. Wat betreft de ontvankelijkheid.

De aangehaalde elementen vormen geen uitzonderlijke omstandigheid waarom de betrokkene de aanvraag om machtiging tot verblijf niet kan indienen via de gewone procedure namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland.

Aangaande het argument niet naar zijn land van herkomst zou kunnen gaan om er overeenkomstig art 9.2 van de wet van 15/12/1980 bij de Belgische diplomatieke post de nodige formaliteiten te doen mei het oog op een langdurig verblijf in België des te meer omdat er geen Belgische diplomatieke of consulaire post in Kosovo is, meent de attaché dat geen uitzonderlijke omstandigheid is, gezien het feit dat betrokkene niet gevraagd wordt terug te keren naar Kosovo, maar om de aanvraag om machtiging tot verblijf in te dienen bij de Belgische diplomatieke post in Belgrado.

Verder meent de attaché dat niets verzoeker verhindert derhalve om terug te keren naar het land van herkomst en via de reguliere weg een aanvraag om machtiging tot verblijf in te dienen en het hem vrij staat hiertoe de hulp in te roepen van de internationale Organisatie voor Migratie (OM.).

Dat deze argumentatie een flagrante schending uitmaakt van de wet en zeker een machtsoverschijning.

Dat het overduidelijk is dat verzoeker als asielzoeker wiens procedure nog hangende is voor de Raad van State, tegen de Servische autoriteiten, naar Belgrado zou moeten gaan om er bij de Belgische diplomatieke dienst de formaliteiten te vervullen inzake zijn aanvraag tot langdurig verblijf in België.

Dat onder uitzonderlijke omstandigheden moet verstaan worden iedere omstandigheid die de vreemdeling die zich in België bevindt, belet om zich tijdelijk te begeven naar zijn land van oorsprong om er de nodige formaliteiten te vervullen die nodig zijn ter inleiding van een aanvraag tot vestiging (cfr arrest Raad van State van 19-10-1998 n° 76500 en arrest Raad van State n° 97528 van 06-07-2001).

Dat de aanvraag aldus ontvankelijk is.

Wat betreft de gegrondheid van de aanvraag.

De aanvraag is eveneens gegrond:

De procedure voor de Raad van State inzake asielaanvraag is nog steeds hangende, zodat het verblijf van verzoeker gedoogd wordt.

Verzoeker is gedurende zijn verblijf in het land volledig geïntegreerd en kent Nederlands en Frans na jarenlang lessen in het Nederlands en in het Frans te hebben gevolgd, zodat hij onverwijld aan het werk kan gaan.

Dat de integratieelementen de grond van de aanvraag betreffen en in hoofde van verzoeker niet kunnen ontkend worden (cfr Raad van State arrest n° 87462 van 23-05-2000)."

2. De verwerende partij werpt in de nota op dat het verzoekschrift niet ontvankelijk is bij gebrek aan een middel, zoals bedoeld in artikel 39/69, §1, tweede lid, van de Vreemdelingenwet.

3. Verzoeker stelt in zijn repliekmemoirie het volgende:

"WAT BETREFT DE ONTVANKELIJKHEID.

Het verzoekschrift is ontvankelijk gezien de beslissing van 21.09.2007 een flagrante schending uitmaakt van artikel 9 § 3 van de wet van 15-12-1980.

Dat verzoeker immers liet gelden dat er buitengewone omstandigheden zijn die hem niet toelaten om naar zijn land van oorsprong te gaan n.l de onmogelijkheid om naar Belgrado te gaan als asielzoeker om er bij de Belgische diplomatieke post de formaliteiten te vervullen voor een aanvraag tot langdurig verblijf in België; dat deze onmogelijkheid een feit is welke door de Raad van State is aangenomen (cfr arrest n° 76.500 van 19-10-1998 en arrest n° 97528 van 06-07-2001); dat het verzoekschrift aldus ontvankelijk is omdat zij een uiteenzetting van de feiten bevat alsook de middelen en aldus voldoet aan de voorwaarden van artikel 39/69 § 1 4° van de Vreemdelingenwet."

4. Luidens artikel 39/69, §1, tweede lid, 4°, van de Vreemdelingenwet moet het verzoekschrift op straffe van nietigheid een uiteenzetting van feiten en middelen bevatten die ter ondersteuning van het beroep worden ingeroepen. Onder "middel" in de zin van deze bepaling moet worden begrepen de voldoende duidelijke omschrijving van de overtreden rechtsregel die door de bestreden rechtshandeling wordt geschonden en de wijze waarop deze rechtsregel wordt geschonden (R.v.St., nr. 138.590, 17 december 2004; R.v.St., nr. 130.972, 4 mei 2004 en R.v.St., nr. 135.618, 1 oktober 2006).

Verzoeker beperkt zich in zijn verzoekschrift tot een amalgaam van feiten, klachten tegen het bestuur en begrippen zonder evenwel op voldoende en duidelijke wijze de rechtsregel aan te geven die hij geschonden acht, noch een omschrijving te geven van de wijze waarop de regel werd geschonden. Verzoeker voert de schending aan van de "wet" zonder te preciseren welke wetsbepaling in materiële zin de verwerende partij heeft geschonden. Een middel dat niet aangeeft welke wetsbepaling werd geschonden en waarin de schending precies bestaat is niet ontvankelijk. Vervolgens voert verzoeker "machtsoverschrijding" aan zonder aan te geven hoe en waarom de verwerende partij zich schuldig maakt aan machtsoverschrijding (R.v.St., nr. 135.093, 21 september 2004, R.v.St., nr. 136.530, 21 oktober 2004). Verzoeker vermag het niet aan de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen over te laten om uit deze uiteenzetting te distilleren op welke wijze de opgesomde wettelijke voorschriften in concreto worden geschonden. De aangehaalde uiteenzetting kan niet als een ontvankelijk middel worden verstaan. De door de verwerende partij opgeworpen exceptie dient te worden aangenomen.

In zoverre het de bedoeling van verzoeker lijkt te zijn om aan de hand van zijn betoog de Raad zijn aanvraag te laten heronderzoeken, dient te worden opgemerkt dat het evenwel niet tot de bevoegdheid van de Raad behoort zijn beoordeling van de aanvraag om machtiging tot voorlopig verblijf op basis van artikel 9, derde lid, van de Vreemdelingenwet, in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van deze aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is kunnen komen.

De exceptie is gegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN :

Enig artikel.

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op dertien februari tweeduizend en acht door:

mevr. Ch. BAMPS,	kamervoorzitter
dhr. T. LEYSEN,	toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN.

Ch. BAMPS.